

De andis metsast läbbi, ja seál putus ühhe tānno laulo heál selle nago raskeste koor, matud meyhhe körwasse. Kui liggi sanud, tundis temma sedda innimest ãrra, kelle suust se rõmus tānno heál olli taewa pole tousnud. Qui üks neist feige maesemast wabbarahwast seál kúllas, Tomas nummi. Tulli ni lahke ning rõõmsa náoga herra wasto, kui olleks feige surema armoga praego Jummalast önnistud sanud. „No nüüd Tomas!“ hüdis moisa wannem, „mis suur õn on sinnul juhtund?“ Jah, aus herra, wastas mees. Nenda on minnule ei mitte tānna üksnes, waid monned head aastat enne juba tðeste sündinud.— Need sannad pannid herrat veel ennam immetellema. Küüs sepärrast ueste meyhhe fäest, mis se siis piddi ollema? Domale olli sest küssitellemissest julgust sanud, et nüüd hakkas laia jutto herraga ajama. „Tðeste, aus herra, sest heast, mis oa helde Jummal mind önnistanud, süniks füll

paljo rákida, kui tahhaksite agga minno laiat lorrinat fannalikult fuulda!“ Nági peâle, ütles herra. Siis Tomas hakkas nenda: „Náte seál al minno hurtsikö, mis ehet veel árratunnete, olgo kül et se suur illus pu, mis enne ukse ees, et olle ennam sedalt náhha. Hurtsek isse seisab praego alles terwelt, Jummal olgo tānnatud. Agga oh kui üsna liggi olli se äppardus, mis sedda meie peawarjo olleks übhejonega tuhha hunnikuks muuinud! Wålkoldminne panni sedda puud ukse ees üsna pöllema, ja tuul aias seddemid pulhas metsa, nago olleks sest fullemist wallitsejast tulele kästud sanud, minno piisökest warra kahjo eest hoida. — Nüüd hurtsek olli minno melest kui ueste minnule finitud, ja sedda armo hoidiat tānnasin omma armisa ommadega süddamelikult. Qui nüüd, pärast sedda rasket mürristamist, üks mõnnus rohke soe wihamõke sündis, mis ühhe pitka poutse aia járrele keik wilja taimed jahhu-